

KĄ TURI ŽINOTI SENELIAI AR GIMINĖS, KURIEMS PALIKTAS GLOBOTI VAIKAS

Visų pirma reikia suprasti, kad vaikui gali kilti įvairių psichologinių problemų. Jo nereikėtų spausti ar smerkti dėl to, kad jis pradeda elgtis kažkaip kitaip negu paprastai. Laikinieji globėjai tėvų niekada nepakeis. Tačiau visais atvejais į vaiką būtina įsiklausyti ir pasistengti jį suprasti.

PROBLEMOS, SU KURIOMIS SUSIDURIA Į UŽSIENĮ SU TĖVAIS IŠVYKĘ VAIKAI

Išvykdamas į užsienį vaikas palieka savo aplinką: draugus, mokyklą, visus pažįstamus žmones ir važiuoja ten tikrai su tėvais. Dar viena problema - kita kalba. Vaikui labai sunku užmegzti naujus kontaktus, kol jis nemoka kalbos. Užsienyje yra kitos tradicijos, vaiką supa kitokia aplinka mokykloje. Jis turi priprasti prie naujų sąlygų ir tai yra sudėtinga. Išvežtas į užsienį vaikas patiria sunkumus, bent jau tą pereinamąjį laikotarpį. Vėliau vaikai gana greitai adaptuojasi, dažnai net greičiau negu suaugusieji. Jie lengviau užmezga kontaktus, juk ateina į kažkokią naują terpę – naują klasę – ir ten gauna galimybę juos užmegzti.

Tapdamas tėvu, žmogus nepasirašo sutarties, bet jo pareigos nematomu rašalu išvardytos. Yra straipsnis, kad tu turi remti savo vaiką, netgi jei daugiau niekas jo nepalaiko. Tai tu turi atstatyti tiltą, netgi jei pats vaikas jį sudegino.

J. Picoult

PSICHOSOCIALINĖS EMIGRANTŲ VAIKŲ PROBLEMOS

Parengė Jurbarko ŠC
PPT socialinė pedagogė
Inesa Bataitienė

2013 m.

VAIKŲ PSICHOLOGINĖS PROBLEMOS

Didėjanti emigracija Lietuvoje iškelia dar vieną skaudulį – be tėvų augančių emigrantų vaikų problemą. Vieniši vaikai yra anaiptol ne finansinių problemų išdava: kur kas labiau už akių kliūva tėvų suvokimas, kad vaikus galima palikti be priežiūros, o patiems vykti uždarbiauti į užsienį. Statistikos duomenimis tokių vaikų Lietuvoje gyvena 30 tūkstančių. Psichologų atliktas tyrimas rodo liūdnas pasekmes: nepilnamečiai patiria emocinę traumą, tampa piktesni, liūdnesni, uždaresni. Kaip teigia šeimų psichologai, po kiek laiko iš užsienio grįžę tėvai neberanda bendros kalbos su savo vaiku.

Situacija labai priklauso nuo vaikų amžiaus ir nuo to, su kuo jie pasilieka – ar tie žmonės yra artimi ar ne. Skausmingiausiai reaguoja vaikai, kurie yra jaunesni – iki devynerių metų. Jiems kartais išvis sunku suprasti, kad tėvai tik laikinai išvažiuoja. Vaikams tai yra didelis praradimas. Jie jaučiasi taip, lyg būtų praradę tėvus. Tėvai bet koku atveju jaunesniam vaikui yra pagrindinis prierašumo objektas. Taip pat vaikai praranda saugumo jausmą. Vyresniems kaip ir lengviau, bet iš esmės ir paaugliams tėvų buvimas taip pat yra labai svarbus. Išvykusių uždarbiauti tėvų vaikams yra būdingos elgesio problemos, agresyvumo proveržiai – tokia yra reakcija į praradimą. Tėvams vaikų palikti nereikia niekada. Jeigu vaikai yra paaugliai, geriau nevažiuoti dvejus ar trejus metus, o palaukti, kol vaikas suaugęs ir važiuoti į užsienį vėliau, bet vaiko be priežiūros nepalikti. O jeigu tėvai nusprendžia išvažiuoti, geriau vaikus imti kartu, nes tas išsiskyrimas vaikui yra labai didelė trauma. Aišku, šešiolikos metų vaikas yra brandesnis, bet jis vis tiek dar yra labai pažeidžiamas žmogus ir nėra pasiruošęs savarankiškam gyvenimui. Emigruojantys tėvai padaro didžiulę žalą savo vaikams palikdami juos be priežiūros.

VAIKŲ CHARAKTERIO POKYČIAI IR SOCIALINĖS PROBLEMOS

Palikti vaikai per anksti gauna laisvę, kuria nesugeba atsakingai naudotis, todėl dažniausiai jie pradeda nelankyti mokyklos ir suprastėja jų mokslo rezultatai, jie pradeda meluoti, keiktis, rūkyti, gerti alkoholį, bėgti iš namų, priešintis taisyklėms, elgtis įžūliai. Tėvų paliktas vaikas gyvena taip, kaip jam išeina. Jis nemoka numatyti, kas bus toliau. Palikti vieni vaikai susiduria su daugybe grėsmių ir pagundų. Vaikas visiškai atsakingas pasidaro netgi ne aštuoniolikos, o dvidešimt vienerių metų. Net ir jauniems suaugusiems iki dvidešimt penkerių metų tėvų parama yra svarbi – ne tik materialinė, bet ir moralinė. Kai vaikas yra paliekamas be tos moralinės paramos, jo kelyje kažkas pakrinka.